

Szolgák vagyunk...

Köszöntés: „Örvendj, egész föld, az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét! Mondjátok Istennek: Milyen félelmetesek a te tetteid! Nagy erőd miatt hízelegnek ellenségeid. Az egész föld leborul előtted, és énekel neked, énekli neved dicséretét. Gyertek és lássátok Isten tetteit (Zsolt 66,1-5)!” Ámen.

Gyülekező ének: 122. zsoltár: „, Örülök az én szívembe’ ...”

Fennálló ének: 397. dicséret 1. verse: „Ó, Sion, ébredj, ...”

Fő ének: 397. dicséret 2. verse: „Lásd: millióknak lelke megkötözve”

Előfohász: „Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség. A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg (ApCsel 17,29-30).” Ámen.

Lekció: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott II. levél 8. rész 7-15. versei: *„Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvésben, hanem tavaly óta a szándékban is elől jártatok. Most pedig a cselekvést is vigyétek véghez, hogy amilyen készséges volt a szándékotok, olyan legyen a véghezvitele is, erőtökhöz mérten! Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs. Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; amint meg van írva: „Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.”*

Előima: Drága Istenem, köszönöm, hogy úgy tekinthetek Rád, mint szerető Atyámra, aki tökéletesen gondoskodik rólam. Dicsérlek, mint szívem Urát, mert Neked köszönhetően semmi jóban nincs hiányom. Benned és Általad élek, szolgálok a családban, a gyülekezeti közösségben, a munkaközösségben, az iskolában, ahol tanulmányokat folytatok. Nézd, Uram, üres kézzel állok Előtted.

Nincs mit felajánlanom Neked, csak a bűneimet. Köszönöm, hogy új teremtettséggel engem Krisztus vére által. Megvallom, hogy csak a Te kegyelmed által van bőséges lelki és testi áldásom. Bocsáss meg, ha néha arra gondolok, hogy nincs szükségem Rád, és meg tudom csinálni nélküled azt is, amire teljesen képtelen vagyok. Szentlélek ereje által látom üres kezeimet, és azt is, hogy mennyire függök Tőled. Kérlek, beszélj hozzám, fogadj el, tárd ki atyai karod, és tárd fel lelki sebeimet, és engedd, hogy szélesre tárjam szívemet, mint a Te gyermeked, aki az Úr Jézus Krisztus által Egyedül Hozzád ragaszkodik. Lelkem drága Jézusa, cselekedj ma is, hogy élet és lélek legyen számomra a Te beszéded. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 170. dicséret: „Jövel, ó, áldott Szentlélek!”

Textus: Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott II. levél 8. rész 16-24. versei: *„Hála legyen Istennek, aki értetek ugyanezt a buzgóságot adta Titusz szívébe. Mert megkapta ugyan a bátorítást, de buzgóbb lévén, önként ment el hozzátok. Elküldtük vele együtt azt a testvért is, akinek az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet. Sőt ezenkívül a gyülekezetek kiválasztották őt útitársunknak is ebben az adománygyűjtésben, amelyben szolgálunk, magának az Úrnak a dicsőségére és a mi jó szándékunk megmutatására. Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt: mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is. Elküldtük velük együtt azt a testvért, akinek az alkalmasságát sok mindenben kipróbáltuk, mert sokszor buzgó volt, most pedig még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik bennetek. Akár Titusról van szó, aki nekem társam és közöttetek munkatársam, akár a mi testvéreinkről, a gyülekezetek küldöttei ők: Krisztus dicsősége. Tanúsíthatok tehát irántuk szeretetet, és mutassátok meg nekik, hogy méltón dicsekedtünk veletek a gyülekezetek előtt.”*

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
Egy nap a paraszt szamara beleesett a kútba. Az állat órákon át szánalmasan bőgött, miközben a paraszt megpróbált rájönni, hogy mit tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és úgyis ideje a kutat betemetni, nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek. Mindegyik lapátot fogott és elkezdtek földet lapátolni a kútba. A szamár megértette, hogy mi történik és először rémisztően üvöltött, azután, mindenki csodálatára megnyugodott. Pár lapáttal később a parasztember lenézett a kútba és meglepetten látta, hogy minden lapátnyi föld után a szamár valami elképesztő

dolgot csinál. Lerázza magáról a földet és egy lépéssel feljebb mászik. Ahogy a paraszt ember és a szomszédjai tovább lapátolták a földet a számár, lerázta megáról és egyre feljebb mászott. Hamarosan, mindenki ámult, hogy a számár átlépett a kút peremén és boldogan elsétált. Egy hasonló munkatársról, és szolgatársról szeretnék bizonyosságot előttenek, drága testvéreim, Titusról, aki a jeruzsálemi gyülekezetnek segít összegyűjteni a segélyadományokat. Pál apostol hálát ad Titusz szívéért, aki buzgósággal végzi a szolgálatát. Ez egyáltalán nem természetes jelenség és egyedül Istentől származik. Buzgóság, olyan lelki adomány, isteni ajándék, amelyik képes a közösségért cselekedni. Buzgóság egy lelki közösség érdekében, akiknek tagjait üldözik, akik kisemmizettek, szegényebbek, nincstelenek, és bántalmazás áldozatai. Buzgónak lenni azt jelenti, hogy önként felvállalom a másikat. Jó szomszéd, segítő jóakarója leszek a másoknak. Titusz szíve ezt a Lélektől kapott ajándékot hordozza. Isten Lelke vezette, irányította és erősítette meg ebben a munkatársi körben. Az Úr ezt bízta rá. Drága pozsonyi testvérek, ha a keskeny út az ösvényünk, akkor tudjuk, hogy mi a dolgunk. Kérünk kell, Isten áldott Szentlelkét, hogy buzgósággal töltsön el bennünket. Még akkor is, ha iránymutatóink nem a jó felé mutatnak. Az emberi erő véges, de az isteni kegyelem a Fiúban, az egy Úrban, végtelen. Végtelen lehetőségeink vannak az Úr hűséges szeretete által. Meglátogatni egymást, egymásnak megvallani bűneinket, egymást segíteni testi és lelki adományokkal. Mert igaza van János apostolnak, hogy szeretheted az Urat, Akit nem látsz, ha nem szereted embertársadat, akit látsz, nap mint nap találkozol vele, együtt keltek és feküdtök le, fáradtsággal szerzett kenyeret esztek.

Titusz mások jellemzője, hogy útitárs. Jézus, amerre elhaladt, mindenütt megállították és szóba elegyedett mindenkivel. Mi gyakran rohanunk. Nem vagyunk útitársai egymásnak. Nem tudunk lelassulni és lelassítani, vagy épp felgyorsulni. Nem tudunk egymás mellett haladni az úton. Pál apostol egymásra bízta a szolgálattevőket. Együtt haladnak az úton. Együtt egy cél felé haladva. A

közösségnek csak így van értelme. Együtt haladunk. Mert jobb kettőnek, mint egynek. Az útitárs ugyan nincs nevesítve, de mindenki tudta, hogy kiről van szó. Evidens volt a jelenléte. Hogy most ő Lukács, Apollós vagy Barnabás, lényegtelen, Isten szolgája. A bátorítás, a vigasztalás, az elesés, a kézfogás ajándéka a szolgálatban nagyon fontos. Isten erősítsen meg bennünket, hogy utunkon az egység Lelke vezéreljen minket. Annyi kis ösvény van Pozsonyban és Pozsonyon kívül eső területeken is, annyi értékes hely, dús kincséből az Úr nagy gazdagságot adott ennek az egykor királyi városnak, de vajon az egység és együvé tartozás ajándékát megkaptuk, könyörögtünk érte? Titusz harmadik jellemzője a tisztesség. Régen amikor az emberek egymás között munkát vállaltak fel, akkor a puszta munkáskéz egybefonódása elég volt. A „kezet rá!” aktus felért egy szerződéssel a felek között. A munka szolgálat és becsület kérdése volt. Ma szerződéseket kreálunk, bebiztosítjuk magunkat, kisbetűs betoldások, nagyobb betűs megállapodások születnek. A tisztesség hitelességet jelent a Szentírásban. Hitelesség pedig annak a tanújele, hogy az adott szolga Isten áldásának a hordozója. Hitelesen, tisztán, egészen, százszázalékosan úgy végezzük a szolgálatunkat, ahogyan Isten szerint méltó. A tisztesség minden korban Isten hathatós erejének a jele. Nem a kísértés, nem az indulat fűt, hanem Isten Lelke vezet. A világ megkísért, úgy kínálja magát, mint egy préda, aki zsákmányt oszt, majd zsákmányként rabol mindent. A világ visz mindent. Isten azonban egy közösséget tisztességgel akar megáldani. Hitelességem attól függ, hogy kinek a szolgálatában állok. Magamat képviselem? A szolgatársak, Pál apostol szolgatársai beálltak az aratásba, Titusz és az ő munkatársai tisztességgel fordulnak a gyülekezetéhez. Nem kérnek sem többet, sem kevesebbet a jeruzsálemiek számára. Amennyit adni tudsz. Ahogyan szívedben előre eldöntötted. Ahogyan te látod jónak. Amire Isten indít. A tisztesség nyílt lapokkal játszik, mert a legkényesebb dologról van szó, mégpedig az adakozásról. Miért kell így cselekedni? Azért, mert ez a missziói szolgálati is, ez a gyűjtés is csak egy

célt szolgálhat: Isten dicsőségét. Soli Deo Gloria! Krisztus dicsősége növekszik ez által, mert Neki növekedni kell, nem az erszénynek kell duzzadnia. Azért az Úrért buzgólkodunk, azért az Úrért vállalunk útitárssá, azért az Úrért járunk követségben, Aki gazdag volt és értünk szegénnyé lett. A kegyelem szolgálata ez a gyűjtés. Azért az Úrért cselekszünk, Aki önmagát adta értünk, azért az Úrért, Aki befogadó szeretettel és mentő hűséggel pártfogolta az övéit. Az egymás iránt tanúsított szeretet által növekszik Krisztus dicsősége egy gyülekezetében. Van célja és van értelme a mi közösségi együttélésünknek? Van célja a mi buzgóságunknak? Van értelme a mi útitársi kapcsolatainknak? Van áldás azon, hogy tisztességgel szolgálunk? Pál apostol dicsekedni akar, és a gyülekezetnek úgy ír, hogy fogadják a szolgálattevőket hűséggel. Tanúsítsanak felénk szeretetet. Ma mi is dicsekvésről beszélünk, de amikor Jézus itt áll a középén, akkor Ő szeretne velünk dicsekedni az Atyának. Mennyire szeretjük egymást? A mi buzgóságunk, a mi önkétségünk, a mi bátorításunk, a mi tisztességünk, a mi egymás irányába tanúsított szeretetünk növeli Krisztus dicsőségét? Növekszik bennünk és általunk Krisztus? Őt emeljük fel, fel, fel. Krisztus szeretete kell, kell, kell. Drága pozsonyi testvérek! Mindent, amit tesztek, Isten dicsőségére tegyétek. Minden, ami elhagyja ajkunkat, építse a másikat, ami kezeink által végbemegy, szívünkben megfogalmazódik, az Krisztus dicsőségét építse. Isten szeretete óvjon, vezessen, hordozzon és bátorítson a krisztusi életre, mert Ő mindig úgy szolgált, hogy nem bánta meg, egészen a keresztfáig ment el, halálig menő hűsége, olyan árat fizetett, ami nem érhető fel semmilyen emberi áldozattal. Szeressük egymást, tiszteljük egymást, tegyünk egymásért buzgó módon, és Isten áldása megnyugszik rajtunk Jézus Krisztus által. Szeressük egymást gyermekek, felnőttek, szépkorúak, mert minden percért kár. Ámen.

Utóima: „Halljátok meg, távol lakók, hogy mit cselekedtem, és ti közel levők, ismerjétek meg hatalmammat (Ézs 33,13).”

„Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni (II Mózes 16,18).”

„...aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére (Fil 2,6-11).”

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. Nem vetem el Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg (Gal 2,20-21).”

„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok? Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok (Ézs 43,19).”

„Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által (Róm 7,24-25a)!”

„Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki nem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk (I Jn 4,11-12).”

„Hiszen azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd, most már nem úgy mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked testi értelemben is és az Úrban is szeretett testvéred. Ha tehát engem társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mint engem (Filem 15-16).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!”

Áldás: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre (II Kor 5,17).” Ámen.

Záró ének: 395. dicséret: „Isten szívén megpihenve...”